

На диво і знайомий, і чужий
Квартал, який — по крижі — з шатківниці.
Змінивсь тягар лише на кілька унцій,
І в невимовне — з ліжком — заїжджай.

Ворітниці, що досі — за межу
Світанку, — позем грубших еманцій.
Проходи, які — на всі боки — гнуться.
Густий кисіль свідомости, що вже —

З-під бульбашок, де ще вода й шелюга, —
По патичку — на тимчасове лігво —
Блакить, — беззубий немовляти посміх,

Що — над дахами — гірські — в смужку — пасма,
Аби — нарешті — луни — клей цупкий,
І тінь, що на всю дійсність — від ціпка.